

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτε-
ρικό φρ. 10

20 λεφτά τὸ φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κδόκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν Σταθμοῦ Τροχιδόρου (Ὁφθαλμιατρειῶν), Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

«ΠΟΥ»

Θὰ πάμε ἅμα μᾶς διώξετε ἀπὸ δῶ μέσα; Τί δουλιὰ θὰ κάνουμε; Μιλᾷει, παρακαλοῦμε, ἀξιωματικός—βουλευτής καὶ μιλάει μέσα στὴ Βουλὴ, πὺν πάει νὰ πει, μπροστὰ στὸ Ἔθνος. Ποῦ θὰ πάμε; Τί θὰ κάνουμε; Δηλαδή ἅμα ἐμένα τὸν ἀξιωματικὸ μὲ διώξετε ἀπὸ τὴ Βουλὴ, ἅμα μοῦ κόψετε τὸ δικαίωμα νὰ βγαίνω βουλευτής, τί θὰ γίνω;

Ἡ ἀπάντησις εὐκόλῃ.

— Νὰ πᾶς στὸ στρατό, κύριε!

— Μὰ στρατὸ δὲν ἔχουμε!

— Τότε, ἀφοῦ δὲν ἔχουμε, πὼς δέχσαι ἡ ἀφεντιά του, σὰ φιλότιμος καὶ τίμιος ἄνθρωπος, νᾶσαι ἀξιωματικὸς σὲ στρατὸ φανταστικό, ἀνύπαρχτο;

Δὲν ξέρουμε ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ πει κανεὶς περσότερα, ἀφοῦ ὁ κ. ἀξιωματικοβουλευτής μὲ τὰ λίγα μὰ ζουμερὰ λόγια του τὰ εἶπε ὅλα—εἶπε δηλ. ὅσα δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ εἰπω-
δοῦνε ἔτσι ἐπίσημα κ' ἔτσι πανηγυρικά, γιὰ εἶναι ντροπὴ τὸ κάτου κάτου νᾶνεβαίνει στὸ βῆμα ἑνὸς ἀξιωματικὸς καὶ νὰ σοῦ λέει πὼς δὲν ἔχει ἄλλη δουλιὰ νὰ κάνει πὺρὰ νὰ βγάξει λόγους καὶ νὰ κυλιέται στὸ βοῦρκο τῆς πολιτικῆς.

— Κάντε μας πρῶτα στρατὸ κ' ἔπειτα διώχτε μας ἀπὸ τὴ Βουλὴ! βροντοφώναξε ἄλλος ἀξιωματικοβουλευτής.

Κάντε μας στρατό! Νὰ σᾶς κάνουμε, ἀφεντάδες, στρατό, μὰ μὲ τί νὰ σᾶς τὸν κάνουμε, διὰ ἡ ἀφεντιά σας, οἱ καπεταναῖοι, πὺν θὰ μᾶς τὸν φτιάξετε, πολεμάτε τόσο λυσσασμένα τὸ στρατό, ἀφοῦ δὲ θέλετε νὰ ξεκολλήσετε ἀπὸ τὴ Βουλὴ;

Οἱ Βουργάροι, πὺν δίχως ἄλλο θὰ διαβάζουν ὅσα γίνονται στὴ Βουλὴ μας, θὰ ξεραίνονται στὰ γέλια.

ΕΠΡΕΠΕ

νὰ γίνεαι κ' αὐτό, δηλ. τὴν πρώτη κωλυσίεργια στὴ

Βουλὴ νὰν τὴν κάνει στρατιωτικὸς βουλευτής, ὁ κ. Δεγλερές, γιὰ νὰ μὴν ψηφιστοῦν τὰ στρατιωτικὰ νομοσχέδια.

Καὶ σ' ἀνώτερα! Τὸ εὐκόμαστε ὁλόψυχα στρατιωτικὸς βουλευτής νὰ κάνει καὶ τὴν πρώτη διαδήλωση γιὰ νὰ ρῆξει τὴν Κυβέρνηση, μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ ἐπιμένει νὰ κάνει τὸν ἀντεθνικὸ νόμο νὰ φύγουν οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπὸ τὴ Βουλὴ.

ΟΣΑ

ἔγραψε στὸ γράμμα του στὴ «Σηροτροφική» ὁ κ. Α. Πάλλης γιὰ τὸ δίοπος καὶ τίς σκελές, ἦρθε ὁ βουλευτής καὶ ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ κ. Πολυζῶνης νὰν τὰ πικυρώσει μέσα στὴ Βουλὴ. Ἐνας Ὑπουργός, λέει, τῷ Ναυτικῷ δὲν εἶξερε τί πάει νὰ πει «δίοπος» καὶ ὅταν τοῦ τὸ ξηγήσανε εἶπε:

— Περίεργο! Κ' ἐγὼ θαρροῦσα πὼς δίοπος εἶναι κείνος ποῦχει δυὸ ὀπές!

Κι ὅμως ὁ κ. Ὑπουργός τῷ Ναυτικῷ δὲν εἶχε κουράγιο νὰ καθαρίσει τὴ ναυτικὴ γλῶσσα ἀπὸ τίς λέξεις πὺν κ' ὁ ἴδιος δὲν τίς καταλάβαινε!

ΔΕΝ

μποροῦμε νὰν τὸ ξηγήσουμε γιὰτὶ μερικὲς φημερίδες νὰ ξαφνιαστοῦνε μὲ τὰ λόγια πὺν εἶπε μέσα στὴ Βουλὴ ὁ κ. Σκουλούδης πὼς πρέπει δηλ. πρῶτα νὰ κοιτάξουμε νὰ φτιάξουμε διοίκησι καὶ δικαιοσύνη, κ' ὕστερα στρατό. Μιὰ μάλιστα ἀπὸ αὐτὲς ρώτησε, ἔτσι κοροδευτικά:

— Μὲ νομάρχιδες καὶ δικαστάδες θὰ πάρουμε αὔριο τὴ Μακεδονία;

Ἡ ἴδια φημερίδα πὺν κορόιδευε τὸ Σκουλούδη, ἔγραψε στὸ ἴδιο φύλλο τῆς πὺς οἱ Βουργάροι κοιτάζοντε νὰ φτιάξουνε στρατό, μὰ δὲν παραμελοῦνε καὶ τὴ γεωργία. Αὐτὸ σημαίνει, ἂ δὲ γελιόμαστε, πὼς ἑνα Κράτος δὲν προδεύει μονάχα μὲ στρατό, ἅμα τοῦ λείπουν ὅλ' ἄλλα, τὰ παραίτητα, πὺν δίκιο εἶχε νὰν τὰ ζητήσει ὁ κ. Σκουλούδης.

ΣΤΗΝ «ΑΚΡΟΠΟΛΗ»

τῆς Πέμτης δημοσιεύθηκε τὸ ἀκόλουθο ἀρθράκι μὲ τὴν ὑπογραφή «Ἡ Σικιά» (θαρροῦμε, πὼς εἶναι ψευτόνομα τοῦ Τιμ. Σταθόπουλου) καὶ τὸ ξανατυπώνουμε δῶ γιὰ τίς ἁμορφες καὶ ἀληθινὲς ἰδίες ποῦχει.

«Αὐτὴ τὴ στιγμή ἔλαβα τὸ καινούργιο δῶμα τοῦ Ταγκόπουλου, τὸν «Ἀσπὸν». Ἐδιάβασα τὸν πρόλογό του. Παίρνω ἀπὸ αὐτὸν λίγες γραμμές: «Καλὰ—λέει—καὶ τὰ βιβλία, μὰ ὁ λόγος θὰ δώσῃ τὴν τελειωτικὴ νίκη. Ὁ Ρωμῖος βαριέται νὰ διαβάσῃ, μὰ δὲ βαριέται καὶ ν' ἀκούῃ κουδέντιαζέ του ὥρες καὶ μὴ φοβᾶσαι· δὲ θὰ σοῦ πῇ ποτὲ νὰ σταματήσῃς· τὸν μεθοῦν τὰ λόγια, τὸν ξελογιάζουν, ἀφοῦ μὲ αὐτὰ θράφηκε...»

«Ἐννοεῖ ὁ συγγραφεὺς τὸ θέατρο. Γι' αὐτὸ γράφει καὶ τὸ δῶμα. Ὅ,τι δὲν θὰ ἐδιάβαζε ὁ Ρωμῖος εἰς βιβλίον, θὰ τὸ ἀκούσῃ μὲ μεγάλη προσοχὴ στὸ θέατρο Ἐδῶ στυματῶ τὴν ἀνάγνωσι καὶ γράφω αὐτὰς ταῖς ὀλίγες γραμμαῖς πρὶν προχωρήσω στὸ δῶμα. Γι' αὐτὸ θὰ γράψουμε ἂν ποτὲ παρασταθῇ. Τώρα θὰ τὸ διαβάσω ἀπὸ εὐχαρίστησι. Μὲ θέλει ἡ γλῶσσα:

«Νὰ σᾶς εἰπῶ. Ἐχῶ πολλὰς ἀμφιβολίας γιὰ τὴ δημοτικὴ. Τῆς ἔχω μέσα μου. Στρατιώτης ἐγὼ τῆς πέννας ἄπλοῦς, δὲν ἀνακατεύομαι εἰς τὸν ἀγῶνα πὺν διεξάγεται μεταξὺ τῶν δύο ἐπιτελείων τῆς δημοτικῆς καὶ τῆς καθαρεύουσας. Διαβάζω καὶ τούτους κ' ἐκείνους

«Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε. Ἐτοῦτοι—οἱ δημοτικισταὶ—μὲ παρασύρουν. Ἐκείνοι μ' ἀποκοιμίζουν. Ἐδιάβασα προχτὲς κάτι, μὰ μοῦ φαίνεται νὰ ἦταν μία παστρικεύουσα μετάφρασις τοῦ Γάρσην. Ὁ μεταφραστής μὲ ἀνάγκαζε νὰ διαβάσω: Ἀκούσατε! «Ἡ πλατεία καὶ τὰ θεωρεῖα βούθουσιν, ἡ αὐλαία αἰρωμένη θροεῖ!!».

«Εἶνε γλῶσσα αὐτὴ; Πὼς νὰ διαβάσω Γάρσην καὶ Γορόλ, ὅταν σ' ἑνα ἀπὸ αὐτοὺς διαβάσω: «Σὲ βλέπω... διαμπαξί!»

Ὁ Ἑρμῶνας ὅμως μὲ εὐχαριστεῖ. Ὁ Μαλακάσης δὲν μ' ἀφίνει ν' ἀφήσω ἀτελείωτο τὸ βιβλίον του. Αὐτὴ εἶνε ἡ γλῶσσα μου. Ἡ ἄλλη μὲ κουράζει, νυστάζω, μοῦρχειται ἑμετός. Τώρα κρατῶ στὰ χέρια μου αὐτὸ τοῦ Ταγκόπουλου. Θὰ τὸ διαβάσω. Αὔριο θὰ πῶ σ' αὐτὰ ὁ Σαῖξπηρ μεταφρασμένος... διαμπαξί! Θὰ τὸν χαρίσω τοῦ ἀπέναντί μου μπακάλι. Μὰ τὸν μέσον ὅρον πὺν αἰσθάνομαι τὴ γλῶσσά μας περισσότερο προσεγγίζουν—οἱ ἔστω καὶ σχολαστικοὶ—τῆς δημοτικῆς. Μπαίνω ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς, πάντοτε ὅμως ἐννοεῖται ὡς .. ἀντάρτης».

Ο ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ

(Λίγα κομμάτια).

14.

Γλυκομουρούρισε χαρὰ τὰ γέρι μὲς τὰ φύλλα, στὰ φύλλα πὺν ἀναδέυτηκαν σὰν ἀπὸ χέρι ἀγάπης. Ἀπ' τοῦρανοῦ τὸ πρόσωπο τὰ σύγνεφα ἀρσούσαν. Κι τὸ φεγγάρι: ἔπλωσε φῶς, ἀσπὴ ἀναλυμένο, πὺν ἡ Πλάτῃ ὅλη τὸ δέχτηκε σὰν καλοσύνης γέλιο. Τώρα κ' ἐγὼ τοὺς κρύφους σου ρυθμοὺς ἀκούω, Φύτη, Νὰ γλυκολὲν τὰ παρθνὰ τῆς δόξας σου τραγοῦδι. Κι ἂν κελαϊδᾷ τὴν Ὀμορφίαν τὸ γαλήνιο σου στόμα, Καλῶντας σὲ παρὲνικὸ χορὸ Μούσας καὶ Χάρες, Δός μου κ' ἐμὲ τὴ δύναμη μὲς στοὺς σκοπούς σου ναῦρω τὴν ὁμορφίαν τῆς σύψυχῃ τῆς Ἀρετῆς καὶ πλέρια Μὲς στὴν ψυχὴ νὰ τὴ δεχτῶ σὰν φῶς ἀπ' τὸ Ναὸ σου.

16.

Ἀθάρρετος κυνηγητής δὲν εἶμαι τῆς ἀλήθειας, Κι ἀπόκοτα δὲ χύθηκα σὲ λόγγους καὶ κλεισούρες, Ποῦ ἀπλάνουνται περίγυρα στῆς Ζωῆς τὸν πλατὺ δρόμο. Αἶμα ποτάμι, ὅχι ἱδρωτὰς ἄς τρέξῃ ἀπ' τὸ κορμὶ μου Ὡς πὺν νὰ φτάσω σὲ πηγὴ μὲλιδονόλο κλάμα Νὰ ξεδιψᾶσω τὴν ψυχὴ τῆς συγνεφοκαμένη. Δὲ σέρνομαι· τὰ πόδια μου στέρια παντοῦ πατοῦνε Παίρνω τοῦ ἀλόγου τῆς ῥμῆς καὶ ὅχι τὴν τέχνη κάμπιας, Τί μὲ ψυχὴ περὶ φαντὴ τῆς ζήτησῃ ἀκολουθᾶω. Μικροὶ εἶματε ἅμα τῷ νειρο πρωταρχινεῖ νὰ λάμπῃ Καὶ μὰς χαδεύει σύψυχους ἀρετοσύνης χέρι. Μὰ ὅταν ριζώσῃ μέσα μας τὸ δέντρο τῆς Ἰδέας, Ἡ στηλωθὴ ὀρθοτινάχτη τῆς πιδυμιάς ἡ φλόγα Μὲ τὴ δουλεύτρα ὀχρῶσιαι καιρονικήτρας σκέψης, Ὁμοίους μ' ἐσὲ μὲς δέχσαι, πλάστρα Ζωῆς, καὶ ρίχνεις Ρυθμὸ καινούργιο στὴν ψυχὴ τῆς Χτίσης νὰ σαλεύῃ. Πάντα μὰς θέλεις δυνατοὶ νὰ στέκομε σιμά σου, Γιὰτὶ ὅπου πάλεμα τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς λαχτάρα Δὲν κύλισε φουρτουνιασμούς σὰν τοῖσθαθο ποτάμι Προδύθηκες, καὶ ἀθαρρεσιζες ρημάδια γύρω σου εἶδες.

25.

Μικρὸ καλύβι, οἱ τοῖχοι σου κλειοῦν ἀπειρὴ γαλήνη. Κάτου ἀπ' τὴ στήνῃ σου ἔστησε τὸ θρόνο τῆς ἡ Ἀγάπῃ Κι ἀλαφροδέθῃ σὲ χορὸ τῆς ἐγνωσιαῖς ἡ γλύκα Μὲ τὸ βαθὺ ξεχειλισμα τῆς ἄγας καλοσύνης. Τὰ διαβατάρικα πουλιὰ σὲ χαίρουν καὶ παίρνουν Ἀπ' τῇ μέσῃ σου ἔλαμψε χαρὰ γιὰ εὐτυχισμό τους Στὸ μακρινὸ ταξίδι τους. Οἱ νύχτες τοῦ χειμῶνα Σ' ἀναθυμιοῦνται πρόσχαρες καὶ μὲς στῇ ζεστασίᾳ σου Νὰ ξαναυφάνουνε ποδοῦν παραμυθῶνε μάγια. Κ' ἡ ταξιδεύτρα μου ψυχὴ σ' ἀντίκρουσε κ' ἐστάθη Νὰποκουμπήσῃ χαρωπὴ στὸ ταπεινὸ κατῶφλι Κ' ἐκεῖ γυρτὴ νὰ ὄνειρευτῇ τὴ δόξα τῆς Ἀγάπης.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΡΕΤΑΣ